

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

14 martie 2007 *

În cauza T-107/04,

Aluminium Silicon Mill Products GmbH, cu sediul în Zug (Elveția), reprezentată de A. Willems și L. Ruessmann, avocats,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de domnul M. Bishop, în calitate de agent, asistat de G. Berrisch, avocat,

pârât,

susținut de

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnul T. Scharf și de doamna K. Talabér Ricz, în calitate de agenți,

intervenientă,

* Limba de procedură: engleza.

având ca obiect o cerere de anulare a Regulamentului (CE) nr. 2229/2003 al Consiliului din 22 decembrie 2003 de instituire a unui drept antidumping definitiv și de percepere definitivă a dreptului provizoriu instituit asupra importurilor de siliciu originar din Rusia,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE
(Camera a treia),

compus din domnul M. Jaeger, președinte, doamna V. Tiili și domnul O. Czúcz, judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 9 noiembrie 2005,

pronunță prezenta

Hotărâre

Situația de fapt

- ¹ Reclamanta este o societate de drept elvețian activă în special în domeniul vânzării și comercializării produselor semifinite din siliciu pe piața comunitară. Aceasta achiziționează siliciul de la doi producători, SUAL Kremny-Ural LLC (SKU) și JSC ZAO Kremny (ZAO). Aceste două societăți aparțin întreprinderii OAO SUAL (SUAL). Dat fiind că aceasta din urmă și reclamanta sunt, în ultimă instanță, controlate de același acționar, și anume SUAL International Ltd, SKU și ZAO sunt producători afiliați cu reclamanta.

- 2 Siliciul este un produs comercializat sub formă de bucăți, boabe, granule sau pudră, fabricate în diferite calități, care se disting, în primul rând, prin conținutul de fier, prin conținutul de calciu și prin prezența altor oligoelemente. În ceea ce privește siliciul-metal care are un grad de concentrație a siliciului între 95 și 99,99 %, produsul vizat în prezenta cauză, pot fi identificate pe piața comunitară două categorii de utilizatori: utilizatorii din industria chimică, în mare parte fabricanți de silicon, și utilizatorii din industria metalurgică, producători de aluminiu.
- 3 Ca urmare a unei plângeri depuse de către EuroAlliages (Comitetul de Legătură din Industriile Feroaliajelor), Comisia a deschis o procedură antidumping cu privire la importurile de siliciu originar din Rusia, în aplicarea Regulamentului (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223), astfel cum a fost modificat în ultimul rând prin Regulamentul (CE) nr. 1972/2002 al Consiliului din 5 noiembrie 2002 (JO L 305, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 30, p. 38, denumit în continuare „regulamentul de bază”). Anunțul de declanșare a procedurii a fost publicat la 12 octombrie 2002 (JO C 246, p. 12).
- 4 La 10 ianuarie 2003, Comisia a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1235/2003 de instituire a unui drept antidumping provizoriu asupra importurilor de siliciu originar din Rusia (JO L 173, p. 14, denumit în continuare „regulamentul provizoriu”). Pe baza anchetei referitoare la practicile antidumping și la prejudiciul corespunzător perioadei cuprinse între 1 octombrie 2001 și 30 septembrie 2002 (denumită în continuare „perioada de anchetă” sau „PA”), și după examinarea tendințelor prejudiciului între 1 ianuarie 1998 și sfârșitul perioadei de anchetă (denumită în continuare „perioada examinată”), Comisia a fixat la 25,2 % nivelul dreptului antidumping provizoriu aplicabil importurilor de siliciu care conțin în greutate mai puțin de 99,99 % siliciu, care intră sub incidența codului NC 2804 69 00, originar din Rusia și produs de SKU și de ZAO.

- 5 Regulamentul provizoriu prezintă evoluția mai multor indicatori economici cu privire la situația pieței europene a siliciului, la situația producătorilor-exportatori ruși și la cea a industriei comunitare, dintre care unele date sunt reproduse în continuare:

Tabelul nr. 1

Consumul comunitar (pe baza volumului vânzărilor)

	1998	1999	2000	2001	PA
Tone	290 684	325 234	388 938	373 950	371 540
Indice Evoluție	100	112 + 12 %	134 + 20 %	129 - 4 %	128 - 1 %

Tabelul nr. 3

Cota de piață deținută de importurile de proveniență din Rusia
(pe baza volumului vânzărilor)

	1998	1999	2000	2001	PA
Procentul de piață în UE	3,7	1,9	3,6	4,5	4,8
Evoluția (puncte procentuale)		- 1,8 %	+ 1,7 %	+ 0,9 %	+ 0,3 %

Tabelul nr. 4

Prețul mediu al importurilor care fac obiectul unui dumping

	1998	1999	2000	2001	PA
În euro	1048	963	1131	999	929
Indice Evoluție	100	92 - 8 %	108 + 17 %	95 - 12 %	89 - 7 %

Tabelul nr. 8

Volumul vânzărilor (industrii comunitare)

	1998	1999	2000	2001	PA
Tone	86 718	114 587	133 568	128 219	136 421
Indice Evoluție	100	132 + 32 %	154 + 17 %	148 - 7 % [- 4 %; a se vedea punctul 87 de mai jos]	157 + 6 %

Tabelul nr. 9

Prețul de vânzare al siliciului din industria comunitară

	1998	1999	2000	2001	PA
Euro pe tonă	1 415	1 184	1 231	1 271	1 185
Indice Evoluție	100	84 - 16 %	87 + 4 %	90 + 3 %	84 - 7 %

Tabelul nr. 10

Cota de piață (a industriei comunitare)

	1998	1999	2000	2001	PA
Procentul de piață	29,8	35,2	34,3	34,3	36,7
Indice	100	118	115	115	123

Tabelul nr. 12

Rentabilitatea (industriei comunitare)

	1998	1999	2000	2001	PA
Rentabilitatea (în procente)	12,6	1,8	5,0	1,7	- 2,1
Evoluție		- 10,8 %	+ 3,2 %	- 3,3 %	- 3,8 %

- 6 La 22 decembrie 2003, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 2229/2003 de instituire a unui drept antidumping definitiv și de percepere definitivă a dreptului provizoriu instituit asupra importurilor de siliciu originar din Rusia (JO L 339, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 33, p. 61, denumit în continuare „regulamentul atacat”). Regulamentul atacat impune drepturi antidumping de 22,7 % asupra importurilor de siliciu provenind de la SKU și ZAO.

Procedura și concluziile părților

- 7 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 16 martie 2004, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

- 8 Prin ordonanța președintelui Camerei a treia a Tribunalului din 26 ianuarie 2005, a fost admisă cererea de intervenție în susținerea concluziilor Consiliului formulată de Comisie. Cu toate acestea, Comisia a renunțat să depună observații scrise.

- 9 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, a invitat părțile să răspundă în scris la anumite întrebări. Părțile au răspuns acestei solicitări în termenul acordat.

- 10 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 9 noiembrie 2005.

- 11 Reclamanta solicită Tribunalului:
 - declararea acțiunii ca admisibilă;

 - anularea regulamentului atacat în măsura în care instituie drepturi asupra exporturilor efectuate de SKU și de ZAO;

 - obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

12 Consiliul solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii;

- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la cererea în anulare

- 13 În sprijinul cererii sale în anulare, reclamanta invocă cinci motive. Primul, referitor la definirea pretins greșită a „produsului similar”, reiese dintr-o greșeală vădită de apreciere și din încălcarea articolului 1 alineatul (4) și a articolului 6 alineatul (7) din regulamentul de bază. Al doilea motiv, referitor la determinarea prețului de export, reiese din încălcarea articolului 2 alineatul (9) din regulamentul de bază și a articolului 253 CE. Al treilea motiv, referitor la determinarea existenței unui prejudiciu important, reiese din încălcarea articolului 3 alineatele (2) și (5) din regulamentul de bază, a articolelor 3.1 și 3.4 din Acordul privind aplicarea articolului VI din Acordul general pentru tarife vamale și comerț din 1994 (JO 1994, L 336, p. 103), care figurează în anexa 1A la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), și din încălcarea articolului 253 CE. Al patrulea motiv, privind stabilirea legăturii de cauzalitate între importurile pretinse a face obiectul dumpingului și prejudiciu, reiese din încălcarea articolului 3 alineatele (2), (6) și (7) din regulamentul de bază, a articolelor 3.1 și 3.5 din Acordul privind aplicarea articolului VI din Acordul general pentru tarife vamale și comerț din 1994, dintr-o greșeală vădită de apreciere și din încălcarea articolului 253 CE. Al cincilea motiv, referitor la metoda utilizată pentru stabilirea nivelului de eliminare a prejudiciului, reiese din încălcarea articolului 3 alineatul (3) din regulamentul de bază și a articolului 253 CE.

- 14 Tribunalul consideră că este necesar să examineze în primul rând prima parte a celui de al treilea motiv, referitoare la încălcarea regulamentului de bază cu ocazia stabilirii unui prejudiciu important, în sensul articolului 3 din respectivul regulament, și prima parte a celui de al patrulea motiv, referitoare la încălcarea regulamentului de bază pentru motivul unei pretinse constatări greșite a legăturii cauzale între prejudiciul stabilit prin regulamentul atacat și importurile care fac obiectul unui dumping.

Argumentele părților

- 15 Reclamanta amintește că, potrivit regulamentului atacat, între 1998 și 2000, indicatorii de prejudiciu au cunoscut o evoluție favorabilă pentru industria comunitară, apoi o evoluție negativă între 2000 și perioada de anchetă, în special cu privire la prețuri. Or, aceasta susține că instituțiile comunitare au omis să semnaleze că principalele scăderi de prețuri din industria comunitară avuseseră loc de asemenea în perioada cuprinsă între 1998 și 1999.
- 16 În continuare, în legătură cu afirmația din considerentul (44) al regulamentului atacat, potrivit căreia „între 2000 și perioada de anchetă, [...] majoritatea indicatorilor [situației industriei comunitare] fie s-au îmbunătățit ușor, fie au rămas stabili, fie au scăzut”, reclamanta subliniază că singurii indicatori care au cunoscut o evoluție negativă sunt cei ai prețurilor, ai rentabilității și ai fluxului lichidităților, în vreme ce alți indicatori nu prezentau decât evoluții pozitive. Aceasta amintește în special, în această privință, creșterea producției și a capacității de producție a industriei comunitare. Subliniază, în plus, că scăderile de preț coincid cu o sporire puternică a producției, a capacității de producție, a volumului vânzărilor și a cotelor de piață ale întreprinderilor comunitare. Astfel, în 1999 și în perioada de anchetă, producătorii comunitari ar fi realizat câștiguri de 32 % și, respectiv, de 6 % din volumul vânzărilor lor.

- 17 În ce privește argumentul Consiliului potrivit căruia, în afară de cei trei indicatori sus-menționați, nivelul și randamentul investițiilor au cunoscut de asemenea o evoluție negativă, reclamanta răspunde că acesta ar fi rezultatul logic al faptului că între 1998 și 2000 industria comunitară a investit masiv pentru a-și spori producția, ca răspuns la creșterea cererii, și că acest nivel al investițiilor nu putea fi menținut în cursul anilor următori, când a avut loc o scădere a cererii.
- 18 Reclamanta apreciază că învinuirile sus-menționate demonstrează că anumiți factori prevăzuți nu au fost luați în considerare de Consiliu și că acesta din urmă nu i-a apreciat corect pe cei pe care i-a luat în considerare, ceea ce constituie o încălcare a articolului 3 alineatul (5) din regulamentul de bază.
- 19 În sfârșit, în cursul ședinței, reclamanta a arătat că remarca din considerentul (46) al regulamentului atacat potrivit căreia, între 2000 și perioada de anchetă, cota de piață a industriei comunitare a scăzut este greșită, de vreme ce datele preluate în regulamentul provizoriu o contrazic.
- 20 În ceea ce privește aprecierea pretins greșită a legăturii de cauzalitate, reclamanta consideră că evoluția cererii de siliciu a fost cea care a jucat un rol determinant în evoluția rentabilității industriei comunitare. Evoluția favorabilă care a avut loc între 1998 și 2000, în special creșterea semnificativă a producției și a vânzărilor, ar putea fi atribuită în principal sporirii cererii de siliciu cu 32 %, și nu deciziilor industriei comunitare de a investi în noi instalații de producție.

- 21 De asemenea, scăderea prețurilor (și a rentabilității) industriei comunitare între 2000 și perioada de anchetă ar reflecta în principal contracția cererii de siliciu și faptul că industria comunitară și-ar fi extins cota de piață pe o piață în regres, prin adoptarea unei politici agresive a prețurilor. Reclamanta adaugă că dorința de a spori atât de rapid volumul vânzărilor către utilizatorii din industria metalurgică (singurul deținator al importurilor de siliciu din Rusia, denumite în continuare „importurile ruse”) a impus în mod natural scăderea netă a prețurilor de vânzare și a antrenat o scădere a prețurilor (cu 19 %) care ar fi în mod substanțial mai importantă decât scăderea prețurilor importurilor ruse (11 %). Astfel, vânzările și prețurile industriei comunitare nu ar fi fost afectate de importurile ruse.
- 22 În plus, reclamanta arată că sporirea cotei de piață a producătorilor-exportatori ruși între 2000 și perioada de anchetă nu reprezintă decât jumătate din creșterea cotei de piață a producătorilor comunitari. În orice caz, ar fi de neconceput că, dispunând de o cotă de piață mai mică de 5 %, producătorii-exportatori ruși ar fi putut determina prețurile pe piața europeană.
- 23 Reclamanta susține că, în întâmpinare, Consiliul nu contestă, nici nu examinează faptele determinante. Aceste fapte ar fi următoarele: în primul rând, în 2001 ar fi avut loc o stopare a creșterii cererii provenind de la industria chimică și ar fi avut loc, într-adevăr, în perioada de anchetă, o importantă scădere a vânzărilor producătorilor comunitari către utilizatorii din industria chimică. În al doilea rând, ar fi avut loc o creștere masivă a volumului vânzărilor realizate de producătorii comunitari către utilizatorii din industria metalurgică în perioada de anchetă. Acesta ar fi unul dintre motivele principale ale scăderii prețului mediu practicat de industria comunitară. În al treilea rând, ar fi avut loc, simultan, o scădere cu circa 10 % a prețurilor practicate de producătorii comunitari față de utilizatorii metalurgici. În al patrulea rând, scăderea prețurilor ar fi fost în mod semnificativ mai importantă decât scăderea prețurilor importurilor ruse în cursul aceleiași perioade.

- 24 În ce privește diferența între prețurile practicate de producătorii-exportatori ruși și cele percepute de producătorii comunitari, reclamanta estimează că numeroase elemente explică această diferență, cum ar fi deosebirea în amestecul produselor sau diferența de prețuri a produselor locale.
- 25 În ce privește argumentul reținut de Consiliu din pretinsul efect cumulativ al scăderilor prețurilor practicate de producătorii-exportatori ruși între 2000 și perioada de anchetă, reclamanta răspunde că nivelul prețurilor ruse era deja semnificativ inferior față de prețul mediu al industriei comunitare în 2000 și că importurile ruse reprezentau circa o zecime din cota de piață a industriei comunitare, ceea ce arată că prețurile importurilor ruse nu constituie un element concurențial important pentru prețurile industriei comunitare.
- 26 În sfârșit, reclamanta arată că, neprezentând faptele în totalitate și neluând în considerare factori cunoscuți care aduc prejudicii industriei comunitare, alții decât importurile care fac obiectul dumpingului, instituțiile comunitare au încălcat articolul 3 alineatele (2), (6) și (7) din regulamentul de bază.
- 27 Cu privire la stabilirea unui prejudiciu important, Consiliul subliniază că, dacă este corect că între 1998 și 1999 au avut loc importante scăderi de prețuri, ulterior prețurile au crescut, pentru a scădea din nou în mod considerabil între 2001 și sfârșitul perioadei de anchetă. Această a doua scădere a prețurilor s-a produs în paralel cu o sporire a importurilor ruse. Consiliul remarcă de asemenea că, între 2000 și perioada de anchetă, prețurile, rentabilitatea și fluxul lichidităților au cunoscut o evoluție negativă. Mai mult, investițiile ar fi scăzut cu 26 %, randamentul acestora s-ar fi diminuat cu 26,1 % și creșterea salariilor medii ar fi fost inferioară nivelului inflației (mai puțin de 1 % pe an). Același lucru este valabil pentru întreaga perioadă examinată.

- 28 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia evoluția negativă a nivelului investițiilor și randamentul investițiilor ar fi consecința unor importante investiții în capacități de producție (punctul 17 de mai sus), Consiliul răspunde că acesta este nejustificat și inexact, deoarece capacitățile de producție ale industriei comunitare au sporit cu regularitate până în 2001.
- 29 Consiliul subliniază de asemenea că, în opoziție cu ceea ce invocă reclamanta, nu a existat nicio creștere masivă a volumului vânzărilor și nicio creștere semnificativă a cotei de piață între 2000 și perioada de anchetă. În această perioadă, volumul vânzărilor industriei comunitare a crescut cu 2 %, iar cota sa de piață cu 2,4 puncte procentuale. În această privință, Consiliul a recunoscut expres, în cadrul ședinței, că regulamentul atacat conținea o greșeală în considerentul (46), în care se afirmă că, în speță, cota de piață deținută de industria comunitară scăzuse în mod pronunțat, dar a arătat că reclamanta invocase această împrejurare pentru prima dată în cadrul ședinței, ceea ce a făcut ca argumentul să fie tardiv, așadar inadmisibil în sensul articolelor 44 și 46 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 30 Consiliul apreciază, în general, că susținerile reclamantei cu privire la încălcarea regulamentului de bază sunt neîntemeiate și că acesta ar fi examinat corect toți factorii relevanți ai prejudiciului în considerentele (33)-(73) din regulamentul provizoriu și în considerentele (37)-(48) din regulamentul atacat.
- 31 În plus, Consiliul arată că reclamanta nu precizează nici factorii pe care acesta ar fi omis să îi evalueze, nici de ce evaluarea făcută este insuficientă. În această privință, invocă ordonanța Curții din 1 februarie 1993, Moat/Comisia (C-318/92 P, Rec., p. I-481), și hotărârea Tribunalului din 12 ianuarie 1995, Viho/Comisia (T-102/92, Rec., p. II-17), potrivit cărora pretențiile trebuie formulate în mod exact în cererea introductivă.

- 32 În ce privește legătura de cauzalitate între prejudiciu și importurile care fac obiectul unui dumping, Consiliul susține că datele disponibile contrazic susținerea potrivit căreia industria comunitară avea un rol preponderent în determinarea prețurilor de vânzare către utilizatorii din industria metalurgică. Acesta amintește că, între 2000 și perioada de anchetă, prețurile medii ruse au rămas în mod constant inferioare prețurilor medii ale industriei comunitare și același lucru ar fi valabil dacă ar fi luate în considerare numai vânzările către industria metalurgică.
- 33 În continuare, Consiliul contestă argumentul reclamantei potrivit căruia nu este posibil ca prețurile ruse să fi provocat scăderea prețurilor industriei comunitare, deoarece acestea din urmă au cunoscut o diminuare mai importantă decât cea a prețurilor ruse. Acesta remarcă, în această privință, că prețurile ruse au scăzut cu 11 % pe parcursul întregii perioade de anchetă. În plus, susține că, în vederea analizei legăturii de cauzalitate, amploarea scăderii prețurilor importurilor care fac obiectul unui dumping și cea a prețurilor practicate de industria comunitară sunt lipsite de relevanță atât timp cât prețul importurilor este inferior celui practicat de industria comunitară. Având în vedere faptul că nivelul prețurilor ruse era sensibil inferior celui al industriei comunitare începând cu 2000 și că, după aceea, a scăzut încă mai mult, este rezonabil să se aprecieze că prețul importurilor ruse este la originea scăderii prețurilor comunitare.
- 34 Consiliul apreciază că argumentul reclamantei potrivit căruia scăderea prețurilor și a rentabilității industriei comunitare între 2000 și perioada de anchetă reflectă regresul pieței este neîntemeiat. În această privință, acesta subliniază că volumul vânzărilor industriei comunitare a crescut ușor între 2000 și perioada de anchetă. Din acest fapt deduce că scăderea cererii nu a afectat vânzările industriei comunitare. În plus, ușoara creștere a cotei de piață a industriei comunitare în perioada sus-menționată este consecința logică a stabilității vânzărilor pe o piață în regres. Acesta amintește de asemenea că și reclamanta a câștigat cote de piață în cursul aceleiași perioade.

- 35 Consiliul neagă de asemenea efectul creșterii cotei de piață a industriei comunitare asupra prețurilor practicate de către aceasta. Susține că, în considerentul (52) al regulamentului provizoriu, Comisia a examinat această problemă și a estimat că, în 2001, industria comunitară pierduse din volumul vânzărilor atunci când a încercat să își mențină prețurile și recâștigase, în perioada de anchetă, volumul pierdut prin practicarea unor vânzări la prețuri inferioare. Pornind de la această ipoteză, Consiliul concluzionează că industria comunitară s-a găsit în dificultate în fața concurenței ruse, caracterizată printr-o subcotare semnificativă a prețurilor și o creștere apreciabilă a volumului vânzărilor către utilizatorii din industria metalurgică. Pe scurt, creșterea volumului vânzărilor industriei comunitare și reducerea prețurilor în perioada de anchetă constituie măsuri defensive adoptate ca răspuns la scăderea volumului constatată în 2001 și la noua scădere a prețurilor ruse.
- 36 Consiliul apreciază că datele disponibile sprijină concluzia sa. Potrivit acestuia, reclamanta nu contestă că prețurile ruse au fost întotdeauna inferioare prețurilor comunitare, chiar dacă ar fi luate în considerare numai vânzările industriei comunitare către utilizatorii din industria metalurgică.
- 37 În ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia importurile ruse nu puteau exercita o veritabilă presiune asupra prețurilor industriei comunitare din cauza cotelor lor de piață reduse, Consiliul arată că acesta nu este pertinent, întrucât importurile provenind din Rusia au fost întotdeauna superioare pragului minim între 2000 și debutul perioadei de anchetă.
- 38 În ce privește raționamentul reclamantei cu privire la incidența scăderii cererii de siliciu destinat industriei chimice, Consiliul susține că acesta este de asemenea incorect. În această privință, subliniază că, după cum se explică în considerentul (63) al regulamentului atacat, în perioada de anchetă, scăderea vânzărilor industriei comunitare către utilizatorii din industria chimică a fost de 4 783 de tone de siliciu.

Acest volum nu ar fi reprezentat decât 1,3 % din consumul total din Comunitate. Cu toate acestea, în aceeași perioadă, importurile provenind din Rusia s-ar fi ridicat la circa 18 000 de tone, adică 4,8 % din consumul total din cadrul Comunității. Consiliul afirmă că aceste vânzări și, în consecință, scăderea cererii de siliciu destinat industriei chimice nu pot pune în discuție legătura de cauzalitate între importurile care fac obiectul dumpingului și prejudiciul suferit de industria comunitară.

- 39 Fiind vorba, în general, despre încălcarea regulamentului de bază, Consiliul susține că reclamanta a făcut o lectură greșită a acestui document. Potrivit acestuia, articolul 3 alineatul (2) din regulamentul de bază nu impune instituțiilor să prezinte faptele în totalitate. Aceste prevederi obligă instituțiile comunitare să examineze faptele în mod obiectiv, ceea ce au și făcut, atât în regulamentul atacat, cât și în regulamentul provizoriu. El apreciază de asemenea că reclamanta nu precizează suficient care sunt faptele pe care instituțiile ar fi omis să le prezinte.
- 40 Comisia susține argumentarea Consiliului.

Aprecierea Tribunalului

Cu privire la primul aspect al celui de al treilea motiv, rezultat din încălcarea regulamentului de bază ca urmare a aprecierii greșite a indicatorilor prejudiciului în regulamentul atacat

- 41 Articolul 3 alineatul (2) din regulamentul de bază prevede:

„Stabilirea existenței unui prejudiciu se bazează pe elemente de probă pozitive și implică o examinare obiectivă: a) a volumului importurilor care fac obiectul unui

dumping și a efectului acestor importuri asupra prețului produselor similare pe piața Comunității și b) a efectului acestor importuri asupra industriei comunitare.”

- 42 În ce privește examinarea efectelor importurilor care fac obiectul unui dumping asupra industriei comunitare vizate, articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază prevede:

„[Această examinare] implică o evaluare a tuturor factorilor și indicilor economici relevanți care influențează situația acestei industrii, [...] importanța marjei de dumping efective, diminuarea efectivă și potențială a vânzărilor, a profiturilor, a producției, a segmentului de piață, a productivității, a randamentului investițiilor sau a utilizării capacităților; factorii care influențează prețurile în Comunitate, efectele negative efective și potențiale asupra fluxului numerarului, asupra stocurilor, asupra ocupării forței de muncă, asupra salariilor, asupra creșterii economice, asupra capacității de a mobiliza capitaluri sau investiții. Această listă nu este exhaustivă și unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.”

- 43 Potrivit unei jurisprudențe bine stabilite, stabilirea prejudiciului presupune aprecierea unor aspecte economice complexe. În cadrul acestei operațiuni, instituțiile comunitare dispun de o largă putere de apreciere (hotărârea Curții din 7 mai 1991, Nakajima/Consiliul, C-69/89, Rec., p. I-2069, punctul 86, și hotărârea Tribunalului din 28 septembrie 1995, Ferchimex/Consiliul, T-164/94, Rec., p. II-2681, punctul 131). Instanța comunitară trebuie, prin urmare, să își limiteze controlul la verificarea respectării regulilor de procedură, la exactitatea prezentării faptelor reținute pentru a face alegerea contestată, la absența oricărei erori vădite în aprecierea faptelor și la absența oricărui abuz de putere (hotărârea Ferchimex/Consiliul, citată anterior, punctul 67, și hotărârea din 28 octombrie 1999, EFMA/Consiliul, T-210/95, Rec., p. II-3291, punctul 57).

44 În speță, trebuie, prin urmare, să se examineze dacă Consiliul și-a depășit, în cadrul regulamentului atacat, puterea largă de apreciere atunci când a constatat un prejudiciu important suferit de industria comunitară.

45 Considerentul (44) al regulamentului atacat, care reia considerentul (77) al regulamentului provizoriu, prevede:

„În ceea ce privește indicatorii de prejudiciu, [...] evoluția favorabilă pentru industria comunitară s-a produs, în principal, între 1998 și 2000. În schimb, între 2000 și perioada de anchetă, majoritatea indicatorilor fie s-au îmbunătățit ușor, fie au rămas stabili, fie au scăzut. Aceasta este perioada în care prejudiciul important suferit de industria comunitară este cel mai evident.”

46 Considerentul (45) al regulamentului atacat prevede:

„[R]ezultatele mai degrabă satisfăcătoare înregistrate de industria comunitară până în 2000 sunt direct atribuite deciziilor luate de industria comunitară de a investi în echipamente noi de producție în Comunitate. Acesta este motivul pentru care producția, capacitățile de producție, volumul vânzărilor, cota de piață, efectivele și productivitatea industriei comunitare au crescut în decursul acestei perioade.”

47 Pentru perioada care urmează, adică perioada cuprinsă între 2000 și perioada de anchetă, Consiliul, în considerentul (46) al regulamentului atacat, precizează:

„[L]uând în considerare numărul crescând de importuri din Rusia la preț scăzut care fac obiectul unui dumping, situația industriei comunitare s-a deteriorat. Cota de piață, fluxul de lichidități, investițiile și randamentul investițiilor au scăzut puternic.”

- 48 Mai mult, în considerentul (47) al regulamentului atacat, Consiliul subliniază că, „[d]e asemenea, tendința remarcată pentru alți factori de prejudiciu, în special diminuarea rentabilității și a prețurilor de vânzare ale industriei comunitare în cursul perioadei examinate, a permis să se concluzioneze că industria comunitară a suferit un prejudiciu semnificativ.”
- 49 Astfel, Consiliul concluzionează, în considerentul (48) al regulamentului atacat, că „industria comunitară a suferit un prejudiciu semnificativ în cursul perioadei de anchetă, în special la nivelul prețurilor și al rentabilității” și că „[c]oncluziile enunțate în considerentele (71)-(73) din regulamentul provizoriu se confirmă.”
- 50 Reclamanta reproșează Consiliului mai întâi că nu a ținut seama de faptul că scăderea prețurilor practică de industria comunitară nu s-a produs numai între 2000 și perioada de anchetă, ci și între 1998 și 1999.
- 51 În această privință, este necesar să se sublinieze că, potrivit datelor comunicate în regulamentul provizoriu, prețul practicat de industria comunitară a cunoscut mai întâi o puternică scădere de 16 % în 1999, apoi a crescut cu 4 % în 2000 și cu 3 % în 2001, apoi a scăzut cu 7 % în perioada de anchetă. Astfel, în perioada de anchetă, prețul de vânzare nu a făcut decât să scadă din nou la nivelul din 1999 (a se vedea tabelul nr. 9 de la punctul 5 de mai sus).

- 52 Din aceste cifre reiese că principala scădere a prețurilor practicate de industria comunitară a intervenit în 1999, și nu între 2000 și perioada de anchetă. Or, Consiliul a estimat, în considerentul (44) al regulamentului atacat, că evoluția favorabilă a industriei comunitare se produsese în principal între 1998 și 2000. Această constatare ilustrează faptul că prețul practicat de industria comunitară este un factor printre alții de luat în considerare în cadrul aprecierii prejudiciului și că nu este singurul determinant în această privință, alți factori fiind susceptibili nu numai să compenseze această deteriorare, ci și să permită Consiliului să concluzioneze că situația industriei comunitare s-a ameliorat. Astfel, nu se poate deduce din absența indicațiilor, în regulamentul atacat, că principala scădere a prețului practicat de industria comunitară s-a produs în 1999 și că respectivul regulament este afectat de o ilegalitate, ținând seama de asemenea de faptul că din regulamentul provizoriu rezultă că, între 2000 și perioada de anchetă, și acest preț a scăzut.
- 53 Cu toate acestea, Consiliul, concluzionând că industria comunitară a suferit un prejudiciu important în perioada de anchetă, în special la nivelul prețurilor și al rentabilității, a considerat astfel în mod necesar că, în opoziție cu perioada cuprinsă între 1998 și 2000, ceilalți factori ai prejudiciului nu puteau compensa scăderea prețului și a rentabilității constatate în perioada de anchetă. Revine, așadar, Tribunalului să verifice dacă, după cum pretinde reclamanta, Consiliul nu a săvârșit astfel o greșeală vădită de interpretare.
- 54 În această privință, referitor la perioada cuprinsă între 2000 și perioada de anchetă, care corespunde celei de a doua jumătăți a perioadei examinate, Consiliul subliniază că „majoritatea indicatorilor fie s-au ameliorat ușor, fie au rămas stabili, fie au scăzut” și că „[...] în cursul acestei perioade, prejudiciul important suferit de industria comunitară este cel mai evident”. Trebuie să se constate că, prin această afirmație, Consiliul nu procedează la nicio evaluare a diferiților factori de prejudiciu, dintre care admite totuși că unii au fost favorabili, astfel încât afirmația menționată nu ar putea demonstra în niciun caz existența unui prejudiciu important suferit de industria comunitară între 2000 și perioada de anchetă.

- 55 Este adevărat, de altfel, că, în considerentul (46) al regulamentului atacat, Consiliul a apreciat că, între 2000 și perioada de anchetă, situația industriei comunitare se deteriorase, subliniind că „cota de piață, fluxul de lichidități, investițiile și randamentul investițiilor au scăzut puternic”. Subliniind de asemenea, în considerentul (47), tendința constatată în privința altor factori de prejudiciu, în special diminuarea rentabilității și a prețurilor de vânzare ale industriei comunitare în perioada examinată, Consiliul a concluzionat că industria comunitară suferise un prejudiciu important.
- 56 Cu toate acestea, după cum subliniază reclamanta, este necesar să se constate, pe de o parte, că, judecând astfel, Consiliul a omis în totalitate să se refere la faptul că, în întreaga perioadă examinată, au fost înregistrate numeroase progrese, uneori substanțiale, în ceea ce privește volumul producției (+ 34 %), capacitățile (+ 30 %), utilizarea capacităților (+ 3 puncte procentuale), volumul vânzărilor comunitare (+ 57 %), cota de piață (+ 23 % sau + 6,9 puncte procentuale), stocurile (- 29 %), locurile de muncă (+ 16 %) și productivitatea (+ 15 %) și, pe de altă parte, că, fie și numai în ceea ce privește perioada cuprinsă între 2000 și perioada de anchetă, Consiliul nu a ținut seama de faptul că anumiți factori deloc neînsemnați au prezentat o evoluție favorabilă. Astfel, în afară de ușoara ameliorare a situației în ce privește locurile de muncă și salariile, trebuie să se sublinieze în special că volumul vânzărilor industriei comunitare a sporit cu 2 %, pentru a atinge un nivel record de 136 421 de tone în perioada de anchetă, capacitățile de producție prezentând, în ceea ce le privește, o creștere de 2,5 %.
- 57 Este necesar să se amintească în continuare că, în considerentul (46) al regulamentului atacat, Consiliul afirmă că, între 2000 și perioada de anchetă, „[c]ota de piață, fluxul de lichidități, investițiile și randamentul investițiilor au scăzut puternic”.
- 58 Cu toate acestea, reclamanta a subliniat în această privință în cadrul ședinței că regulamentul atacat a constatat în mod greșit, în considerentul (46), că cota de piață a industriei comunitare a scăzut puternic.

- 59 Consiliul a recunoscut că era vorba de o greșeală, dar consideră că acest argument a fost invocat tardiv și că nu poate fi, așadar, luat în considerare de Tribunal.
- 60 Trebuie amintit că din dispozițiile articolului 44 alineatul (1) litera (c) coroborate cu dispozițiile articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură rezultă că cererea introductivă de instanță trebuie să cuprindă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate și că invocarea de motive noi pe parcursul procesului este interzisă, cu excepția cazului în care aceste motive se bazează pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii. Cu toate acestea, un motiv sau chiar un argument care constituie dezvoltarea unui motiv enunțat anterior, direct sau implicit, în cererea introductivă de instanță și care prezintă o legătură strânsă cu acesta trebuie declarat admisibil (a se vedea în acest sens hotărârea Curții din 30 septembrie 1982, *Amylum/Consiliul*, 108/81, Rec., p. 3107, punctul 25; a se vedea hotărârea Tribunalului din 20 septembrie 1990, *Hanning/Parlamentul European*, T-37/89, Rec., p. II-463, punctul 38, și hotărârea Tribunalului din 17 iulie 1998, *Thai Bicycle/Consiliul*, T-118/96, Rec., p. II-2991, punctul 142 și jurisprudența citată).
- 61 În speță, trebuie să se sublinieze că reclamanta a invocat deja în cererea sa faptul că regulamentul atacat încalca regulamentul de bază, în special din cauza aprecierii incorecte a indicatorilor economici în cadrul determinării prejudiciului (primul aspect al celui de al treilea motiv). În special, reclamanta a susținut în cererea introductivă că „regulamentul atacat trece[a] sub tăcere faptul că scăderea prețurilor [...] coincide[a] cu [...] importante creșteri ale cotelor de piață ale întreprinderilor comunitare”. În consecință, observația în cauză prezentată de reclamantă decurge din cel de al treilea motiv invocat de aceasta în cererea introductivă de instanță și constituie, prin urmare, o precizare strâns legată de argumentarea pe care o folosește în cadrul acestui motiv.

62 În consecință, acest argument este admisibil.

63 Or, astfel cum recunoaște și Consiliul, afirmația din regulamentul atacat potrivit căreia „cota de piață [a industriei comunitare] a scăzut puternic” este vădit greșită și contrară datelor preluate în regulamentul provizoriu, pe care părțile le consideră exacte. Într-adevăr, din regulamentul provizoriu reiese că cota de piață nu s-a diminuat și, cu siguranță, nu s-a diminuat mai mult, ci, dimpotrivă, a sporit în mod semnificativ, trecând de la 34,3 la 36,7 %, adică cu 2,4 puncte procentuale, între 2000 și perioada de anchetă (a se vedea tabelul nr. 10 de la punctul 5 de mai sus).

64 Trebuie, așadar, să se stabilească dacă această eroare poate conduce la anularea regulamentului atacat.

65 În această privință, nu s-ar putea contesta că evoluția cotei de piață a industriei comunitare constituie un factor de importanță semnificativă în vederea aprecierii existenței unui prejudiciu important suferit de industria menționată. În plus, trebuie să se constate că, afirmând despre acest factor ca a „scăzut puternic”, Consiliul nu numai că a dat o imagine a evoluției acestui factor contrară realității, ci a și acordat în mod necesar o importanță deloc de neglijat acestui element în concluzia sa referitoare la existența unui prejudiciu important suferit de industria comunitară.

66 În aceste condiții, chiar fără a fi necesar să se determine dacă împrejurările descrise la punctele 54-56 de mai sus sunt suficiente, ele însele, pentru a permite să se concluzioneze că Consiliul a săvârșit o greșeală vădită de apreciere în stabilirea existenței prejudiciului important respectiv, Tribunalul constată că, săvârșind o

eroare de fapt referitoare la evoluția cotei de piață a industriei comunitare în perioada cuprinsă între 2000 și perioada de anchetă, pe care o consideră ca fiind cea în timpul căreia prejudiciul suferit era cel mai evident, Consiliul s-a întemeiat pe o premisă vădit greșită în constatarea existenței prejudiciului menționat, care ar trebui să rezulte din aprecierea evoluției, atât pozitive, cât și negative, a factorilor considerați relevanți de către acesta. Or, ținând seama de faptul că, pe de o parte, Tribunalul nu poate să substituie aprecierea Consiliului cu propria apreciere în materie și că, pe de altă parte, nu este exclus ca, în absența acestei erori, Consiliul să nu fi concluzionat în sensul existenței unui prejudiciu important, este necesar să se anuleze regulamentul atacat din acest unic motiv (a se vedea în acest sens hotărârea Tribunalului din 2 mai 1995, NTN Corporation și Koyo Seiko/Consiliul, T-163/94 și T-165/94, Rec., p. II-1381, punctul 115).

- 67 Cu toate acestea, Tribunalul consideră că trebuie să se examineze și primul aspect al celui de al patrulea motiv, referitor la legătura de cauzalitate între scăderea prețului de vânzare al industriei comunitare și importurile ruse.

Cu privire la primul aspect al celui de al patrulea motiv, referitor la încălcarea regulamentului de bază din cauza stabilirii greșite a unei legături de cauzalitate între prejudiciul important pretins a fi suferit de industria comunitară și importurile care fac obiectul unui dumping

- 68 Potrivit articolului 3 alineatul (3) din regulamentul de bază „[i]n ceea ce privește efectul importurilor care fac obiectul unui dumping asupra prețurilor, se analizează dacă a existat, în cazul importurilor care fac obiectul unui dumping asupra prețurilor, o subcotare semnificativă a prețului în raport cu prețul unui produs similar din industria comunitară sau dacă aceste importuri au ca efect, în alt mod, diminuarea semnificativă a prețurilor sau împiedicarea, în mod semnificativ, a creșterii prețurilor care, altfel, s-ar fi produs”.

69 Articolul 3 alineatul (6) prevede:

„Trebuie demonstrat cu ajutorul tuturor elementelor doveditoare pertinente prezentate în legătură cu alineatul (2) că importurile care fac obiectul unui dumping cauzează un prejudiciu în sensul prezentului regulament. Concret, acest lucru implică demonstrarea faptului că volumul și/sau nivelurile prețurilor menționate la alineatul (3) au un impact asupra industriei comunitare în sensul alineatului (5) și că acest impact este de asemenea natură încât poate fi considerat important.”

70 În sfârșit, articolul 3 alineatul (7) prevede următoarele:

„Factorii cunoscuți, alții decât importurile care fac obiectul unui dumping, care aduc în același timp un prejudiciu industriei comunitare, se analizează, de asemenea, de așa manieră încât prejudiciul adus de acești alți factori să nu fie atribuit importurilor care fac obiectul unui dumping în sensul alineatului (6). Factorii care pot fi considerați relevanți în acest sens includ [...] scăderea cererii sau modificările configurației consumului [...]”

71 Rezultă din jurisprudența citată la punctul 43 de mai sus că stabilirea unei legături de cauzalitate între prejudiciul important suferit de industria comunitară și importurile care fac obiectul unui dumping presupune aprecierea unor aspecte economice complexe. În această privință, instituțiile comunitare dispun de o largă putere de apreciere și instanța comunitară trebuie, așadar, să își limiteze controlul la a verifica respectarea regulilor de procedură, exactitatea faptelor reținute pentru a face alegerea contestată, lipsa unei greșeli vădite în aprecierea acestor fapte și absența abuzului de putere.

72 Nu este mai puțin adevărat că, la determinarea prejudiciului, Consiliul și Comisia au obligația de a examina dacă prejudiciul pe care înțeleg să îl rețină decurge efectiv din importuri care au făcut obiectul unui dumping și de a nu lua în considerare orice prejudiciu care decurge din alți factori și în special pe cel care și-ar avea cauza în propriul comportament al producătorilor comunitari (hotărârea Curții din 11 iunie 1992, Extramet Industrie/Consiliul, C-358/89, Rec., p. I-3813, punctul 16).

73 Referitor la cazul din speță, în considerentul (46) al regulamentului atacat, Consiliul precizează, în ce privește perioada între 2000 și perioada de anchetă, următoarele:

„[L]uând în considerare numărul crescând de importuri din Rusia la preț scăzut care fac obiectul unui dumping, situația industriei comunitare s-a deteriorat. Cota de piață, fluxul de lichidități, investițiile și randamentul investițiilor au scăzut puternic.”

74 În continuare, în considerentul (66) al regulamentului atacat, Consiliul afirmă următoarele:

„[D]iferența de preț între siliciul produs în Comunitate și cel importat din Rusia [s-a ridicat] la 11 % în medie [în cursul perioadei de anchetă], în ciuda unei scăderi de 7 % a prețului practicat de industria comunitară între 2001 și perioada de anchetă. Diferența este considerată relevantă pentru efectul prețurilor importurilor din Rusia asupra prețurilor practicate de industria comunitară.”

75 În această privință, trebuie să se observe că, potrivit datelor comunicate în regulamentul provizoriu (a se vedea tabelele nr. 4 și nr. 9 de la punctul 5 de mai sus), diferența dintre prețurile ruse și cele practicate de industria comunitară între 1998 și 2000 și diferența existentă între 2000 și perioada de anchetă erau de amploare similară.

76 Cu toate acestea, nici în regulamentul atacat, nici în actele de procedură, Consiliul și Comisia nu pretind în mod explicit că scăderea prețurilor industriei comunitare în 1999 (singura scădere în perioada cuprinsă între 1998 și 2000) a fost consecința subcotei prețurilor ruse. Consiliul chiar descrie, în regulamentul atacat, perioada între 1998 și 2000 drept o perioadă în cursul căreia rezultatele industriei comunitare au fost mai degrabă satisfăcătoare. De asemenea, este necesar să se sublinieze că importanța creștere a diferenței între prețul mediu al importurilor ruse și cel practicat de industria comunitară între 2000 și 2001 nu a împiedicat industria comunitară să își mărească prețul mediu între 2000 și 2001 (a se vedea tabelele nr. 4 și nr. 9 de la punctul 5 de mai sus).

77 Astfel, raționamentul adoptat în regulamentul atacat și datele reproduse în regulamentul provizoriu demonstrează că diferența de preț nu este decât un factor printre alții de luat în considerare în examinarea legăturii de cauzalitate între importurile ruse și pretinsul prejudiciu, iar prezența sa, în sine, nu poate permite sub nicio formă să se concluzioneze că scăderea prețurilor industriei comunitare în perioada de anchetă a fost exclusiv sau în majoritate imputabilă importurilor ruse.

78 Consiliul și Comisia susțin că prejudiciul decurge din importurile care fac obiectul unui dumping după cum urmează: în 2001, industria comunitară ar fi pierdut din volumul vânzărilor atunci când ar fi încercat să își mențină prețurile în fața prețurilor în scădere ale siliciului originar din Rusia. În perioada de anchetă, industria comunitară ar fi fost, în cele din urmă, constrânsă să reacționeze la presiunile asupra prețurilor pentru a-și menține volumul vânzărilor și și-ar fi redus, așadar, prețurile, ceea ce a determinat o pierdere a rentabilității [considerentul (52) al regulamentului provizoriu].

79 Reclamanta apreciază că instituțiile comunitare au pus în mod greșit pe seama importurilor ruse pierderea din volumul vânzărilor industriei comunitare în 2001 și scăderea prețurilor sale în perioada de anchetă. Acestea nu ar fi ținut seama, în primul rând, de efectele reducerii cererii pe piața siliciului, în al doilea rând, de

creșterea cotei de piață a industriei comunitare și, în al treilea rând, de împrejurarea că o mare parte din volumul vândut de industria comunitară către utilizatorii chimici ar fi migrat către utilizatorii metalurgici în perioada de anchetă.

80 Trebuie, prin urmare, să se examineze temeinicia susținerilor reclamantei și dacă acestea sunt de natură a demonstra că, în speță, Consiliul a depășit larga putere de apreciere de care dispune potrivit jurisprudenței citate la punctul 43 de mai sus.

— Cu privire la contracția cererii din partea tuturor utilizatorilor

81 Cu ocazia ședinței, Consiliul a arătat că, în concluziile sale scrise, reclamanta nu a invocat argumente cu privire la contracția cererii în general, ci numai asupra reducerii cererii din partea utilizatorilor chimici. Așadar, invocarea acestei împrejurări de către reclamantă este tardivă și, în consecință, inadmisibilă.

82 Este necesar să se constate că reclamanta, la punctul 44 al cererii sale, a subliniat că „scăderea prețurilor (și a rentabilității) industriei comunitare între 2000 și perioada de anchetă reflectă în principal contracția cererii de siliciu”.

83 Rezultă că observația Consiliului privind admisibilitatea argumentelor întemeiate pe contracția cererii este lipsită de orice fundament.

- 84 Referitor la fond, este necesar să se amintească faptul că regulamentul atacat nu conține nicio analiză a evoluției cererii, Consiliul limitându-se să confirme, în considerentul (48) al regulamentului respectiv, concluziile regulamentului provizoriu cu privire la prejudiciu.
- 85 Reiese din regulamentul provizoriu (a se vedea tabelul nr. 1 de la punctul 5 de mai sus) că consumul de siliciu în Uniunea Europeană s-a redus cu 4 % în 2001, apoi cu 1 % în perioada de anchetă.
- 86 Trebuie să se sublinieze, din nou, că punctul de pornire al tezei Consiliului de deducere a prejudiciului din importurile ruse pentru perioada cuprinsă între 2000 și perioada de anchetă este că, în 2001, industria comunitară a pierdut din volumul vânzărilor atunci când a încercat să își mențină prețurile în fața prețurilor în scădere ale producătorilor-exportatori ruși, ceea ce ar fi forțat industria comunitară să își reducă prețurile, pentru a-și menține sau recupera volumul vânzărilor ulterior, în perioada de anchetă. Așadar, trebuie să se examineze dacă scăderea volumului vânzărilor industriei comunitare în 2001 poate fi pusă de Consiliu, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere, exclusiv pe seama importurilor ruse, în pofida faptului că consumul comunitar era în fază de contracție în 2001.
- 87 În această privință, este necesar să se sublinieze de la început că tabelul nr. 8 din regulamentul provizoriu (a se vedea punctul 5 de mai sus) conține o eroare de calcul, admisă de Consiliu ca răspuns la întrebarea scrisă a Tribunalului, și că din acest tabel rezultă, după corectare, că, în 2001, volumul vânzărilor industriei comunitare nu a scăzut decât cu 4 %, și nu cu 7 %, cum era indicat inițial în tabel.
- 88 Această corectare arată că măsura scăderii volumului vânzărilor industriei comunitare în 2001 (- 4 %) o reflectă exact pe cea a reducerii cererii (- 4 %) și, prin urmare, se dovedește că nivelul vânzărilor industriei comunitare nu a făcut

decât să urmeze în mod riguros evoluția generală a consumului comunitar. Această împrejurare pune la îndoială afirmația Consiliului potrivit căreia scăderea volumului vânzărilor industriei comunitare în 2001 se datorează subcotării prețurilor practicate de către producătorii-exportatori ruși, această reducere putându-și găsi o explicație rezonabilă în contracția cererii comunitare. Or, este necesar să se constate că acest element determinant nu a fost luat în considerare de către Consiliu.

- 89 În plus, trebuie să se sublinieze că, în 2001, industria comunitară și-a păstrat cota de piață în pofida creșterii prețurilor sale cu 3 %, în vreme ce prețul mediu al importurilor ruse a scăzut cu 12 %, ceea ce determină evidențierea absenței oricărei incidențe majore la nivelul prețurilor a importurilor ruse asupra situației industriei comunitare.
- 90 Rezultă că evoluția indicatorilor în cauză nu acreditează teza Consiliului potrivit căreia scăderea volumului vânzărilor industriei comunitare în 2001 a fost exclusiv consecința importurilor ruse, dar vine în sprijinul afirmației reclamantei potrivit căreia respectiva reducere a volumului vânzărilor a fost, în principal, consecința contracției cererii în 2001.
- 91 Referitor la perioada de anchetă, trebuie amintit că cererea de siliciu a scăzut cu încă 1 %. Cu toate acestea, volumul vânzărilor și cota de piață a industriei comunitare au sporit cu 6 % și, respectiv, cu 2,4 % și au atins un nivel record.
- 92 Consiliul consideră, cu toate acestea, că, în speță, contracția cererii nu ar fi afectat vânzările industriei comunitare, ținând seama de faptul că acestea au crescut și că sporirea cotei de piață a industriei comunitare între 2000 și perioada de anchetă ar fi o consecință logică a stabilității vânzărilor pe o piață în regres.

93 Această teză a Consiliului nu poate fi susținută. Pe o piață transparentă și concurențială, cum este cea a siliciului, potrivit regulamentului atacat, scăderea cererii exercită o presiune asupra prețurilor. Operatorul economic confruntat cu o contracție a cererii poate alege între a-și diminua volumul vânzărilor și a-și reduce prețurile.

94 În plus, trebuie să se constate că, în speță, Consiliul nu a adus niciun argument referitor la împrejurările specifice care au permis industriei comunitare să mențină și chiar să își sporească volumul vânzărilor, menținându-și în același timp volumul prețurilor în fața reducerii cererii în perioada de anchetă.

95 Având în vedere cele arătate anterior, trebuie să se concluzioneze că regulamentul atacat este afectat de o eroare vădită de apreciere în măsura în care Consiliul nu a ținut seama de efectul reducerii cererii asupra situației industriei comunitare.

— Cu privire la extinderea cotei de piață și a volumului vânzărilor industriei comunitare

96 Reclamanta estimează de asemenea că instituțiile au săvârșit o eroare de apreciere atunci când nu au luat în considerare relația logică existentă între scăderea prețurilor industriei comunitare în perioada de anchetă și sporirea vânzărilor sale și a cotei sale de piață.

97 În această privință, trebuie să se menționeze din nou că în perioada examinată cota de piață deținută de industria comunitară a crescut, trecând de la 29,8 la 36,7 %, adică cu 6,9 puncte procentuale. Între 2000 și perioada de anchetă, când prejudiciul a fost, potrivit Consiliului, cel mai evident, industria comunitară și-a sporit volumul vânzărilor cu 2 % și cota de piață cu 2,4 puncte procentuale pe o piață în regres (a se vedea tabelul nr. 10 de la punctul 5 de mai sus).

- 98 Potrivit Consiliului, creșterea volumului vânzărilor în perioada de anchetă a fost redusă și a reprezentat o măsură defensivă prin care industria comunitară a recâștigat volumul pierdut în 2001, în încercarea de a-și menține prețurile în fața importurilor ruse (- 4 %). Sporirea volumului vânzărilor și a cotei de piață în perioada de anchetă nu ar fi necesitat nicio reducere a prețurilor, aceasta din urmă fiind exclusiv rezultatul subcotării prețurilor ruse.
- 99 În primul rând, reiese din datele corectate din tabelul nr. 8 din regulamentul provizoriu (a se vedea punctul 87 de mai sus) că, în perioada de anchetă, industria comunitară nu numai că a recuperat volumul vânzărilor pierdute în 2001 (- 4 %), ci, prezentând o creștere de 6 % ca volum, a atins un nivel record în cursul întregii perioade examinate.
- 100 De asemenea, în ce privește cota de piață a industriei comunitare, care a rămas stabilă în 2001, aceasta a înregistrat o ameliorare cu 2,4 puncte procentuale (de la 34,3 la 36,7 %) în perioada de anchetă și a atins de asemenea un nivel record.
- 101 În speță, industria comunitară și-a sporit, prin urmare, vânzările pe o piață în regres și a realizat o extindere a cotei de piață între 2000 și perioada de anchetă, extindere echivalentă cu jumătate din cota de piață totală a producătorilor-exportatori ruși.
- 102 Consiliul neagă că scăderea prețurilor industriei comunitare a constituit un avantaj concurențial care i-a permis să obțină acest rezultat. Reducerea prețurilor, potrivit Consiliului, era doar o măsură defensivă împotriva subcotării prețurilor ruse, pentru a se evita pierderi ale volumului vânzărilor. Totuși, Consiliul sau Comisia nu au adus

niciun argument pentru a explica cum ar fi fost posibil ca, între 2000 și perioada de anchetă, industria comunitară să își extindă cota de piață cu 2,4 puncte procentuale, pe o piață în regres, fără a reduce prețurile.

- 103 Trebuie să se menționeze din nou că argumentarea Consiliului este fundamentată pe teza potrivit căreia, în primul rând, în 2001, industria comunitară a pierdut din volumul vânzărilor din cauza subcotării prețurilor ruse și, în al doilea rând, în perioada de anchetă, a fost nevoită să își reducă drastic prețurile, pentru a evita să piardă mai mult din volumul vânzărilor sau chiar pentru a recupera volumul vânzărilor pierdut în 2001.
- 104 După cum s-a demonstrat la punctul 88 și următoarele, punctul de pornire al acestei teze este greșit, având în vedere faptul că Consiliul nu a luat în considerare explicația plauzibilă potrivit căreia pierderea din volumul vânzărilor în 2001 (- 4 %) era exclusiv sau în majoritate imputabilă reducerii cererii (- 4 %) și că nici nu a adus argumente valabile pentru respingerea acestei explicații.
- 105 În plus, având în vedere faptul că raționamentul Consiliului se întemeiază pe ipoteza potrivit căreia industria comunitară a adoptat o atitudine defensivă în vederea menținerii volumului vânzărilor, acesta este inefficient, având în vedere creșterea de 6 % în perioada de anchetă, care nu ar putea fi calificată drept simplă menținere a volumului. Această creștere a compensat pierderea de 4 % în 2001, astfel încât, între 2000 și perioada de anchetă, industria comunitară a prezentat o creștere a volumului vânzărilor cu mai mult de 2 %.
- 106 Așadar, trebuie să se constate că Consiliul și Comisia nu aduc niciun argument valabil de natură a demonstra că extinderea semnificativă a cotei de piață a industriei comunitare pe o piață în regres, în perioada de anchetă, ar fi fost posibilă fără avantajul concurențial conferit de reducerea prețului său.

107 Referitor la examinarea impactului creșterii volumului vânzărilor și a cotei de piață între 2000 și perioada de anchetă asupra situației industriei comunitare, Consiliul se limitează să declare, în considerentul (46) al regulamentului atacat, următoarele:

„[L]uând în considerare numărul crescând de importuri din Rusia la preț redus care fac obiectul unui dumping [...], situația industriei comunitare s-a deteriorat. Cota [sa] de piață [a] scăzut puternic.”

108 Având în vedere faptul că, între 2000 și perioada de anchetă, cota de piață a industriei comunitare a sporit în mod semnificativ și „nu a scăzut puternic”, trebuie să se constate că, în regulamentul atacat, Consiliul nu numai că a omis să analizeze dacă scăderea prețurilor era o condiție necesară pentru creșterea volumului vânzărilor și a cotei de piață și, prin urmare, referitor la scăderea prețurilor, dacă era vorba despre un prejudiciu care rezulta din propriul comportament al industriei comunitare, în sensul hotărârii Extramet Industrie/Consiliul, punctul 72 de mai sus, dar pune pe seama importurilor ruse, în acest context, un factor de prejudiciu inexistent.

109 Așadar, trebuie să se concluzioneze că, în cadrul regulamentului atacat, Consiliul a comis o eroare vădită de apreciere în cursul examinării legăturii existente între extinderea cotei de piață și volumul vânzărilor industriei comunitare și scăderea prețurilor practicate de către aceasta.

— Cu privire la migrarea vânzărilor industriei comunitare dinspre utilizatorii chimici înspre utilizatorii metalurgici

110 Reclamanta arată că Consiliul a apreciat în mod greșit, în regulamentul atacat, că scăderea achizițiilor de siliciu efectuate de industria chimică nu a contribuit la

prejudiciul suferit de industria comunitară și că, prin urmare, regulamentul menționat a pus pe nedrept pe seama importurilor de proveniență din Rusia efectele acestei scăderi.

- 111 În prealabil, trebuie să se menționeze din nou că considerentele (63) și (64) din regulamentul atacat prevăd:

„Între 2000 și perioada de anchetă, când evoluția prejudiciului s-a caracterizat printr-o scădere foarte pronunțată a prețurilor și a rentabilității, vânzările către utilizatorii din industria chimică au scăzut cu aproape 5 000 de tone (– 7,0 %), în timp ce prețurile medii au crescut cu 14 EUR/tonă (+ 1,1 %). Examinând totalul vânzărilor, cifrele echivalente arată o creștere a volumului de aproximativ 3 000 de tone (2,1 %) și o scădere a prețurilor medii cu 46 EUR/tonă (– 3,7 %).

În consecință, nu există nimic de natură să indice că prejudiciul suferit de industria comunitară rezultă dintr-o scădere a vânzărilor către industria chimică. În fapt, luând în considerare natura acestui prejudiciu, situația ar fi mai degrabă inversă.”

- 112 Rezultă din datele comunicate în considerentul (61) al regulamentului atacat și în tabelul nr. 8 din regulamentul provizoriu (a se vedea punctul 5 de mai sus) că vânzările industriei comunitare către utilizatorii chimici, care folosesc îndeosebi siliciu de calitate superioară, au scăzut ușor în 2001 (– 0,6 %, adică – 445 de tone) și au cunoscut o scădere semnificativă în perioada de anchetă (– 6,4 %, adică – 4 783 de tone). În schimb, vânzările către utilizatorii metalurgici, care consumă îndeosebi siliciu de calitate standard sau scăzută, mai întâi au scăzut în 2001 (– 8,4 %, adică – 4 904 tone), apoi au manifestat o puternică creștere în perioada de anchetă (+ 24,1 %, adică + 12 985 de tone). În consecință, proporția volumului vânzărilor industriei comunitare către utilizatorii chimici în ceea ce privește volumul total al

vânzărilor sale comunitare de siliciu a trecut de la 58 % în 2001 la 51 % în perioada de anchetă, această proporție evoluând, în ce privește vânzările sale către utilizatorii industriei metalurgice, de la 42 la 49 %.

- 113 Or, este cert că prețul mediu al siliciului vândut de industria comunitară acestor două tipuri de utilizatori este diferit și s-a ridicat, în perioada de anchetă, la 1 301 euro pe tonă pentru siliciul vândut utilizatorilor chimici și la 1 063 de euro pe tonă pentru siliciul vândut utilizatorilor metalurgici, după cum rezultă din sursele indicate la punctul 112 de mai sus. Rezultă că evoluția substanțială, descrisă la punctul menționat, a proporției vânzărilor industriei comunitare de siliciu destinat utilizatorilor chimici, pe de o parte, și utilizatorilor metalurgici, pe de altă parte, în comparație cu vânzările totale de siliciu, a avut în mod necesar o incidență, în scădere, asupra calculării, în perioada de anchetă, a prețului mediu al întregii cantități de siliciu vândut de aceasta.
- 114 Potrivit afirmațiilor făcute de reclamantă în cursul procedurii administrative, pe care Consiliul nu le-a contestat, această migrație a vânzărilor era întru totul independentă de importurile de proveniență din Rusia. Mai mult, procedura în fața Tribunalului a arătat că singurul exemplu de vânzări ruse către utilizatorii chimici adus la cunoștința instituțiilor era un eșantion de 200 de tone, cantitate neglijabilă în comparație cu volumul vânzărilor industriei comunitare către acest grup de utilizatori (69 652 de tone în perioada de anchetă). De altfel, Consiliul nu a contestat faptul că motivul pierderii din volumul vânzărilor către utilizatorii chimici era contracția cererii acestora.
- 115 Rezultă că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere în regulamentul atacat cu ocazia examinării impactului asupra prețului mediu practicat de industria comunitară al reducerii cererii utilizatorilor chimici, a reducerii subsecvente a vânzărilor către acest grup de utilizatori și a creșterii simultane a vânzărilor către utilizatorii metalurgici.

- 116 Din cele arătate anterior rezultă că, în cursul analizei care a condus la constatarea existenței unei legături de cauzalitate între importurile ruse și prejudiciul pretins suferit de industria comunitară, Consiliul a săvârșit erori vădite de apreciere, omițând să ia în considerare incidența necesară, în primul rând, a reducerii cererii asupra volumului vânzărilor industriei comunitare între 2000 și perioada de anchetă, în al doilea rând, a extinderii cotei de piață și a volumului vânzărilor sale între 2001 și perioada de anchetă asupra nivelului prețurilor practicate de aceasta și, în al treilea rând, a modificării structurii vânzărilor între 2001 și perioada de anchetă asupra dimensiunii scăderii prețului mediu al vânzărilor acesteia. Procedând astfel, a pus în mod necesar pe seama importurilor ruse efecte defavorabile pentru industria comunitară a căror origine era independentă de importurile menționate.
- 117 În plus, trebuie să se constate, pe de o parte, că erorile sus-menționate infirmă teza principală a instituțiilor pe care se întemeiază stabilirea legăturii de cauzalitate și, pe de altă parte, că regulamentul de bază menționează expres contracția cererii și modificările configurației consumului drept factori al căror efect asupra prejudiciului trebuie examinat pentru a nu îl pune pe seama importurilor care fac obiectul unui dumping.
- 118 Având în vedere cele arătate anterior, presupunând chiar că industria comunitară a suferit prejudiciul important invocat de către Consiliu, este necesar să se considere că erorile vădite de apreciere săvârșite de Consiliu în regulamentul atacat cu ocazia examinării legăturii de cauzalitate constituie o încălcare a regulamentului de bază.
- 119 Rezultă din totalitatea considerentelor precedente că al treilea și al patrulea motiv trebuie admise. De altfel, trebuie să se anuleze regulamentul atacat în ceea ce privește reclamanta, fără să fie necesar să se examineze celelalte motive și argumente ale acesteia din urmă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- ¹²⁰ Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 87 alineatul (4) primul paragraf, instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Întrucât Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă. Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

- 1) Anulează articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 2229/2003 al Consiliului din 22 decembrie 2003 de instituire a unui drept antidumping definitiv și de percepere definitivă a dreptului provizoriu instituit asupra importurilor de siliciu originar din Rusia în măsura în care impune reclamantei un drept antidumping.**

- 2) Consiliul suportă propriile cheltuieli de judecată și cheltuielile de judecată efectuate de către reclamantă.**

3) Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Jaeger

Tiili

Czúcz

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 14 martie 2007.

Grefier

Președinte

E. Coulon

M. Jaeger